

SOENDAR SINGH

Om de visioenen van de Sadhoe (benaming van een God gewijd man) Soendar (voornaam) Singh (familienaam) beter te verstaan, volgt hier een korte levensschets van hem.

Er wordt terecht wel eens gezegd dat het Westen het evangelie nooit kan begrijpen zonder aandeel uit het Oosten, daartoe heeft God ook Soendar Singh gebruikt.

Hij werd geboren op 3 september 1889 als de zoon van een gelovige hindoe, die grootgrondbezitter was in Rampoer(India).

Hij behoorde tot de Sikh-religie, een groepering, die een zuivere vorm van godsdienstige beleving zocht. Zijn moeder had een vast vertouwen, dat deze zoon zijn roeping in de godsdienst zou vinden. Zij overleed toen Soendar 14 jaar oud was.

Hij bezocht een christelijke school, maar het christendom bracht hem in grote verwarring. Ook de godsdiensten van zijn eigen land brachten hem geen vrede.

Hij ging de bijbel haten en in zijn hart groeide grote vijandschap jegens de christenen. Hij ging zover, dat hij op 16 december 1904 een Nieuw Testament verbrandde.

Zoals Paulus indertijd zijn vervolgen van de gemeente als een grote zonde beschouwde, zo zag Soendar Singh dit verbranden van de heilige Schrift later ook. "Hoe zouden deze handen kunnen zegenen" zei hij, "die God's woord verscheurd en verbrand hebben!"

Door zijn felheid en zijn zoeken raakte hij in een diepe crisis en hij sloot zich drie dagen in zijn kamer op. Toen nam hij het besluit, zich voor de trein te zullen gooien, als hij voor 's morgens 5 uur nog geen vrede gevonden zou hebben. Alles of niets. O God, bad hij, als U er bent, wijs me dan de weg, anders maak ik er een eind aan.

Om half vijf werd het plotseling heel licht in zijn kamer, eerst dacht hij aan brand. Toen kwam God's antwoord. In een wolk van licht zag hij het liefdevolle gelaat van Jezus, die tegen hem zei: "Hoe lang vervolg je mij? Ik kwam om je te redden. Je bad om de juiste weg te kennen, Ik ben de Weg, waarom aanvaardt je Mij dan niet? "

De uitwerking van dat gezicht was onvoorstelbaar. Zelf zegt hij daarvan: "Ik had Hem verloochend en daar was Hij zelf, niet dood, maar in Zijn volle glorie en vlakbij". Toen wijdde ik mijn leven aan Hem.

Meteen liep hij naar zijn vader en zei: "Ik ben christen. Ik heb Jezus gezien en gehoord. Hij leeft, ik heb Hem zelf gezien en gehoord. Hij leeft, ik heb Hem zelf gezien en Hem wil ik gaan dienen. "

Zijn vader zei: "Je bent gek. Je komt me daar midden in de nacht vertellen, dat je christen bent geworden en 3 dagen geleden heb je nog hun bijbel verbrand. "

"Ja, vader, "zei Soendar, "nooit tot aan mijn dood zal ik mijn handen kunnen zuiveren van die misdaad."

Allereerst kreeg hij zijn familie tegen. Zijn eerste vijanden waren zijn huisgenoten.

Zijn familie zou het nog geduld hebben, als hij zich had aangesloten bij de z.g. Sannyasi christenen: een beweging, die in stilte het christendom beleefde. Hij had er wel een goed contact mee, maar sloot zich er nooit bij aan.

Evenals Franciscus van Assisi maakte hij zich los van alles en iedereen; hij knipte zijn lange haren af, die een teken zijn van zijn hoge afkomst waren en verliet zijn huis, waar ze hem met de laatste maaltijd nog trachtten te vergiften.

In 1905 werd hij meerderjarig en op zijn 16 de verjaardag liet hij zich dopen in de St. Thomaskerk te Simla. Toen wist hij zich een nieuwe mens in Christus en zijn diepe vrede heeft hem nooit meer verlaten.

Een maand later vervulde hij de wens van zijn moeder er werd een Sadhoe, maar nu een christen Sadhoe, een zwerfende volgeling van Jezus. Hij trok een saffraankleurig kleding aan, dat het kenmerk was van degenen, die zich tot een godgewijd leven hadden verbonden.

Blootsvoets, met alleen het Nieuw Testament bij zich, begon hij zijn werk als evangelist. Hij koos Psalm 23 als zijn levenspsalm: De Heer is mijn herder. "Ik zal je Herder zijn", zei de Heer hem.

Zijn Sadhoe kleding verzekerde hem van een zeker respect in de plaatsen waar hij doortrok, maar zijn boodschap van het heil in Christus stuitte ook vaak op grote weerstand.

In 1908- hij was toen 19 jaar- maakte hij zijn eerste grote zendingsreis naar Tibet, het gesloten land. Moravische zendelingen leerden hem Tibetaans.

Hij zag het als God's opdracht daarheen te gaan, waar de naam van Christus nog nooit genoemd was. Daarbij ondervond hij vriendschap en vijandschap, hij besloot bij elke vijandige bejegening te bidden: "Vader, vergeef het hun, zij weten niet wat ze doen".

Hij verlangde ernaar, naar het Heilige Land te gaan, maar een visum werd hem geweigerd. Toch was die reis naar Bombay niet vergeefs, want hij maakte onderweg een klein incident mee, hij zag namelijk eens, dat een zieke Brahmaan water weigerde, omdat het niet uit zijn eigen beker was. Daarmee toonde de Heer hem, dat het evangelie aan ieder gebracht moet worden in diens eigen, vertrouwde vorm. En zo werd hij zich ervan bewust, dat het zijn verdere roeping zou zijn, het evangelie te brengen aangepast aan het eigen land en niet in een westerse vorm.

Op aandringen van zijn vrienden besloot Soendar theologie te gaan studeren aan het St. Johns college te Lahore.

Na 2 jaar werd het hem in een onderhoud met de bisschop duidelijk dat, als hij in kerkelijk verband zou werken, hij zich zou moeten beperken tot het district, dat hem toegewezen zou worden. Dit zag hij echter niet als zijn roeping, daarom verliet hij toen het college, om als een zwervende Sadhoe het evangelie daar te verkondigen, waarheen de Heer zelf hem zou leiden.

Hij besloot nu zijn vorige leven volledig te begraven en daarvoor evenals Jezus 40 dagen te vasten, dit werd een nieuw keerpunt in zijn leven.

Na deze periode ontving hij ook de eerste visioenen over de hemel.

"Te Kotgarth", schrijft hij: werden mij de ogen tijdens het gebed geopend voor de hemelse visioenen, zo levendig, dat ik dacht gestorven te zijn en reeds in de hemelse glorie aangekomen te zijn. Ik wandelde met de Heer en had gesprekken met engelen en heiligen. Door de jaren heen zijn die visioenen mijn leven blijven verrijken."

Hij was nu 24 jaar en besloot opnieuw naar Tibet te gaan.

Voor rovers had hij geen angst. Hij bezat immers toch niets anders dan zijn Bijbel en zijn deken om in te slapen. Wapens had hij niet nodig: Gods woord was voor hem een tweesnijdend zwaard. Wel verkeerde hij soms in gevaar om te komen in de sneeuw. Maar hij had geen angst voor de dood: die beschouwde hij als een thuiskomen bij de Heer.

Het gebeurde eens, dat hij door de sneeuwblindheid struikelde en dat de sneeuw hem langzaam overdekte.

Toen hij na een poos zijn ogen opsloeg, was de sneeuwblindheid verdwenen. En voor zich zag hij de ingang van een grot met een vreemde figuur: een stokoude man met een gezicht vol rimpels en met sneeuw wit haar. Soendar kroop naar hem toe. Deze gaf hem een paar groene bladeren om op te eten en hij voelde, dat zijn kracht terugkeerde. De grijsaard zei met heldere stem: "Laten we neerknielen en samen bidden. " Soendar Singh was heel verbaasd, toen de kluizenaar in zijn gebed de naam "Jezus" noemde. Ook bleek hij in het bezit te zijn van het evangelie van Mattheus, dat daar eeuwen geleden door de Jezuïeten missionaris Franciscus Xaverius was achtergelaten. De oude man nodigde Soendar uit, steeds bij hem terug te komen, als de krachten hem zouden begeven en hij aan bemoediging toe zou zijn. Zo zorgde de Heer voor zijn dienstknecht, die alles had prijsgegeven om zijn Meester te volgen en te dienen.

Eens in Razar werd hij door de hoofdlama ertoe veroordeeld in "de kuil" te worden geworpen, een vreselijke doodstraf. In die put, die met een ijzeren deksel was afgesloten, lag hij drie dagen tussen lijken en geraamtes, zonder eten of drinken en met een gewonde arm.

Geen wonder, dat hij toen uitriep: "Mijn God waarom hebt U mij verlaten?"

Het was in de derde nacht, toen het ijzeren deksel van de put werd afgeschoven en een touw werd neergelaten.

Hij greep het touw en zo werd hij gered. Toen de opperrechter het onderzocht, bleek dat de hoofdlama de sleutel steeds vastgebonden aan zijn gordel had. Hij werd toen de stad uitgezet en mocht daar nooit meer terugkomen. In die eenzame gebieden trok hij er vaak alleen opuit.

Maar eens reisde hij samen met een vriend door het hooggebergte. In een ijskoude sneeuwstorm zagen ze iets donkers aan de kant van de weg liggen, iemand die zeker dood zou vriezen. Zijn vriend dacht dat hij zeker al dood zou zijn, maar Soendar wilde het zeker weten en ging erheen.

Terwijl de vriend verder ging, bespeurde Soendar nog een teken van leven. Hij nam met grote moeite de man op zijn schouders en droeg hem verder. Door die inspanning werd hij zo warm, dat dit voor hen beiden de redding werd. De vriend die doorgelopen was, bleek later omgekomen te zijn door de kou. "Wie het leven prijsgeeft, zal het behouden", had de Heer al gezegd.

Soendar Singh bracht heel eenvoudig Jezus. Geen zelfkastijding of re-incarnatie kan mensen tot de vrede brengen die Jezus geeft, zo was zijn boodschap. Hij straalde Jezus zo uit, dat kinderen eens riepen: "Moeder, daar is Jezus weer". En ook volwassenen zagen de Heer in hem. Langzamerhand begon hij nu grotere bekendheid te krijgen. In 1917- hij was toen 28 jaar- werd hij uitgenodigd, naar Zuid- India te komen.

Twee jaar later reisde hij naar Birma, China en Japan en het volgend jaar maakte hij zijn eerste grote wereldreis naar Engeland, Amerika, en Australië. In 1922 was hij opnieuw in Europa, zijn vader die intussen ook christen was geworden, bekostigde dit.

Deze reizen veranderden niets aan zijn leefwijze van veel innerlijk gebed. Vastendagen hield hij niet, maar hij beleefde wel dagen zonder eten.

Hij begon de dag met Bijbellezen, sprak dan met de Heer over de mensen, die hij ontmoette en de dingen, die hij te doen had. Zijn gebed, of liever zijn gesprek met de Heer, was meer een luisteren dan dat hijzelf aan het woord was.

Hij vertrouwde God voor wat hij nodig had en verdroeg, wat hem overkwam, ook tegenslag of vijandigheid. Elke ontmoeting was voor hem een gelegenheid om het evangelie te brengen.

Tussen 1925 en 1927 trok hij zich terug in de stilte, zijn gezondheid was verzwakt. In die tijd begon hij zijn ervaringen op te schrijven.

Toen hij in 1928 opnieuw naar Europa kwam, werd die reis een grote teleurstelling voor hem. Hij vond in veel kerkelijke kringen eer- en geldzucht, bezorgdheid om materiële dingen en najagen van nieuws. In Nederland heeft hij eens gezegd: "Gemeenschap met de Heer is alleen mogelijk voor hen, die met Hem in de stilte willen zijn. U hier in dit land schijnt genoeg te hebben aan 3 minuten gebed per dag, ik heb daar 3 uur voor nodig.

In 1929 kwam nog eenmaal de roep naar de Himalaya. Hij was toen 40 jaar en aan één oog blind. Hij ging, maar is van de reis nooit weergekeerd. Vergeefs werd er naar hem gezocht en uitgekeken. Niemand weet hoe hij verdwenen is. Maar één ding is zeker: hij ging naar het Vaderhuis, waarvan hij in zijn visioenen al zoveel had mogen zien en waarover hij op aandrang van vrienden het een en ander heeft opgeschreven.

Visioenen van Soendar Singh

Over het sterven:

Op een dag tijdens het gebed zag ik mijzelf geknield en plotseling omringd door heiligen en engelen. Even was ik ontsteld door hun stralende verschijning, vooral toen ik die vergeleek met mijn eigen armzalige gestalte. Op aarde kende ik al wel de vrede van God's tegenwoordigheid, maar de gemeenschap met deze heiligen was voor mij een nieuwe en uitzonderlijk vreugdevolle ervaring. Zij konden mij een antwoord geven op veel problemen, waarmee ik moeite had.

Over wat het sterven eigenlijk is, vertelden zij mij daar: "Het overgaan zelf is maar zelden pijnlijk en lijkt op inslapen. Als het plotseling gebeurt, kunnen velen zich maar moeilijk realiseren, dat zij de stoffelijke wereld verlaten hebben. Door de vele nieuwe en mooie dingen, die zij zien verbeelden zij zich een stad of een land te bezoeken, waar zij nog niet eerder geweest waren. Pas als zij ingelicht zijn, dat hun geestelijke lichaam verschilt van hun vroegere stoffelijke lichaam, merken ze, dat ze naar de geestelijke wereld zijn overgegaan."

Een heilige zei mij; gewoonlijk verliest het lichaam bij het sterven langzaam zijn gevoel. Het heeft geen pijn, maar wordt overmand door een gevoel van loomheid."

Weer een ander voegde eraan toe: "Veel, wier leven niet aan God toebehoorde, lijken als zij gaan sterven, bewusteloos te worden. Maar in werkelijkheid zijn ze dan sprakeloos en verlamd, doordat ze zien, dat boze geesten zich om hen heen bevinden. Bij een gelovige is dat juist het tegenovergestelde.

Dikwijls is deze gelukkig, als hij ziet dat engelen en heiligen hem welkom heten. Ook zijn dierbaren, die al eerder gestorven waren, mogen aan zijn sterfbed komen en hem naar de hemel begeleiden. Daar voelt hij zich dadelijk thuis, want hij had zich tijdens zijn aardse leven al op dit thuis voorbereid door zijn vertrouwen en zijn gemeenschap met God.

Nog een andere heilige zei: Het begeleiden is het werk van engelen. Maar soms komt de Heer zelf aan het sterfbed om zijn trouwe dienaar af te halen en welkom te heten. Liefdevol droogt Hij zijn tranen en leidt hem het paradijs binnen.

Verder werd mij nog verteld, dat degenen, die onvoorbereid en slecht heengaan, daar erg neerslachtig en verward zijn en voor een bepaalde periode in duistere gebieden van de tussenwereld moeten verblijven. Van daaruit kunnen zij ook nog mensen op aarde, die daarvoor openstaan ernstig kwellen. Maar de enigen die zij kunnen treffen, zijn degenen, die vrijwillig hun hart ervoor openstellen om contact met hen te hebben. Als zulke slechte wezens zich verbinden met andere boze geesten, kunnen zij de wereld onnoemelijk veel schade doen. Maar God heeft ter bescherming van Zijn volk overal Zijn engelen aangewezen. Hij heeft grenzen gesteld. Maar ook laat hij soms verzoeken toe, om mensen door de beproeving geestelijk te sterken. Zo liet God dat bij Job ook toe, maar zegende hem daarna rijkelijk.

Een man, die een christenprediker had vermoord, werd door een slang gebeten en stierf. Toen hij in de geestelijke wereld aankwam, trokken boze geesten hem met zich mee de duisternis in. Terwijl hij werd weggesleurd, kwam een goede geest naar hem toe om hem te helpen en zei: "Ik vergeef u van harte. Kan ik u helpen?" De moordenaar herkende zijn slachtoffer van voorheen. Beschaamd en angstig wierp hij zich voor hem neer en de boze geesten begonnen luid te jammeren. Toen zei de moordenaar: "Ik wilde, dat ik op aarde uw onbaatzuchtigheid en liefde gezien had, zoals ik die nu zie. Maar nu ben ik voor eeuwig een zondaar en verdien mijn straf. Ik kan me nu alleen nog maar in het duister verbergen, want dit licht kan ik niet verdragen."

De vermoorde man antwoordde daarop: "Als u uw zonde erkent en u met berouw naar God toekeert, reinigt het Lam van God u in Zijn bloed en zal u een nieuw leven schenken."

Maar de moordenaar zei: "Ik hoef mijn zonden hier niet te bekennen, want ze zijn hier klaar en duidelijk voor iedereen. Op aarde kon ik ze verbergen, maar hier niet. En het ergste is, dat mijn geweten zo is afgestompt en verhard, dat ik me niet voor God wil buigen.

Er is geen kracht tot berouw in mij overgebleven."

Toen sleepten boze geesten, even erg als hij, hem weg de duisternis in.

Een van de engelen zei: "Het is hier niet nodig, dat iemand een oordeel uitspreekt. Het leven van elke zondaar openbaart zichzelf zijn eigen schuld. Getuigen tegen hem zijn niet nodig. Eigenlijk begint de straf voor een zondaar al, als hij nog op aarde is maar hier wordt ze pas ten volle ervaren. En God heeft het zo geregeld, dat schapen en bokken, rechtvaardigen en zondaars, vanzelf gescheiden worden. En waar een zondaar ook heen gaat, overal zal het voor hem een hel zijn, zoals de rechtvaardigen overal hun hemel hebben.

De wereld van de geesten

Na het sterven komt ieder in die omgeving, die aansluit bij zijn geestelijke ontwikkeling, hetzij in licht en heerlijkheid, hetzij in duisternis. Er werd mij verzekerd, dat niemand stoffelijk de heerlijkheid is ingegaan behalve Jezus en enkele heiligen, wier lichamen in onvergankelijkheid werd veranderd. Aan sommigen- zoals Paulus- was het vergund, nog tijdens hun aardse leven de geestelijke wereld of zelfs de hemel te zien, ofschoon zij zelf niet kunnen zeggen, of ze in hun lichaam of in hun geest het paradijs hebben gezien.

Ik zag daar voortdurend duizenden geesten van mensen aankomen, met de engelen en goede geesten, die hen vanaf hun sterfbed begeleid hadden. Boze geesten mochten niet dichterbij komen, maar keken op afstand toe.

Ik zag, dat echt verdorven mensen uitsluitend boze geesten om zich heen hadden. Die begeleidden hen vanaf hun sterfbed de duisternis in.

Ook zag ik daar veel mensen, die daar net waren aangekomen en die omringd waren zowel door goede en slechte mensen als door engelen. Maar het duurde niet lang, of het radicale verschil werd duidelijk. En de goeden sloten zich bij de goeden aan, de slechten bij de slechten.

In de wereld leefden ze allen door elkaar, maar in de geestelijke wereld is dat niet zo.

Verder is er nog een tijdelijke woonplaats van overleden mensen: een tussengebied tussen de hoogste heerlijkheid en de diepste duisternis. Daarin zijn talloze vormen van bestaan, waarin de zielen naar die plek worden gebracht, die aansluit bij hun geestelijke ontwikkeling. En daar onderrichten engelen hen tot de uiteindelijke volmaaktheid. En dat kan lang of kort duren.

Een klein kind stierf aan longontsteking, engelen brachten het de hemel binnen. Ik zou willen, dat zijn moeder dat wonderbare gebeuren eens had kunnen zien, want dan zou zij gejuicht hebben in plaats van te huilen.

Want engelen zorgen daar voor die kleine kinderen met een toewijding en een liefde, zoals geen enkele moeder kan opbrengen. Ik hoorde de ene engel tegen de andere zeggen: "Kijk toch eens, hoe die moeder huilt. En het is toch maar een korte en tijdelijke scheiding, binnen enkele jaren zal ze weer gelukkig samen zijn met haar kind." Toen namen zij dat kindje mee naar een mooi en licht gedeelte van de hemel, dat voor de kinderen bestemd is en waar engelen voor hen zorgen. Zij onderrichten hen daar in hemelse wijsheid, totdat zij hun volmaaktheid bereikt hebben.

Toen later de moeder stierf, werd zij hartelijk verwelkomd door engelen en door haar zoon, die intussen volwassen was geworden. Hij zei: "Moeder, ik ben uw zoon Simon". Vol vreugde omhelsden zij elkaar; dat was ontroerend om te zien. Terwijl ze verder wandelden, legde hij haar voortdurend alles uit, wat zij zag. Hij mocht bij haar blijven en later nam hij haar mee naar de hogere sferen, waar hijzelf thuis was. Rondom waren daar prachtige gebergtes, bronnen en landschappen en in de plantsoenen was een overvloed aan vruchten en prachtige bloemen. Toen zei hij tegen zijn moeder: "De aarde is maar een zwak afschijnsel van deze werkelijke wereld, daar treurt men over ons. Maar moeder zeg nu eens, is dit nu de dood of het werkelijke leven?" De moeder antwoordde: "Ja, dit is pas het echte leven. Als ik vroeger de volle waarheid geweten had, dan zou ik over jouw heengaan nooit zo bedroefd zijn geweest."

Wat zijn veel mensen blind voor deze hemelse toekomst. Christus heeft zich over deze heerlijkheid zo duidelijk uitgedrukt. Hij heeft gesproken over dit eeuwige koninkrijk van zijn Vader. En toch blijven niet alleen onwetende mensen, maar helaas ook gelovige mensen twifelen over deze heerlijkheid.